

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.I.20.275/2026/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Barbalics Ügyvédi Iroda (Cím4., ügyintéző: dr. Barbalics István ügyvéd) által képviselt felperes (Cím2) kérelmezőnek – a törvényes képviselő elnök által képviselt Alperes1 (Cím1) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 10.Pk.21.639/2025/14. számú végzése ellen a kérelmező részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és a kérelmezett tökefizetési kötelezettségét felemeli 1 498 800 (egymillió-négyszázkilencvennyolcezer-nyolcszáz) forintra, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára legkésőbb e végzés meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül 44 724 (negyvennégyezer-hétszázhuszonnégy) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Megállapítja, hogy 618 (hatszáztizennyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

E végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a kérelmező jogutódként peres fél a jogelődje által eredetileg 2005. június 8-án a Szolnoki Városi Bíróságon Pk.51.658/2005. számon előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel indult, jelenleg – többszöri áttételt, kijelölést, egyesítést és többszöri felfüggesztést követően – a Karcagi Járásbíróságon 1.P.20.235/2025. számon folyamatban lévő perben (a továbbiakban: alapügy).

[2] A kérelmező 1/2 arányban örököse a 2021. január 23-án elhunyt jogelődjének, amely jogutódlás tényét 2025. szeptember 18-án jelentette be az alapügyben eljáró bíróságnak a 2021. október 14-én kelt hagyatékátadó végzés egyidejű csatolásával. Ez alapján a 2025. november 6-án jogerőre emelkedett végzéssel állapították meg a jogutódlás tényét. Az alapügyben eljáró bíróság ezt megelőzően 2008. május 8-tól 2025. június 12-ig felfüggesztette a per tárgyalását.

[3] A kérelmező a kérelmében 2 982 400 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet az alapügy 2025. november 25-ig tartó időtartamára. A másodfokú eljárás szempontjából jelentőséggel bíró hivatkozása szerint jogutódként is megilleti a jogelődjének a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján járó vagyoni elégtétel egésze, azt pedig vitatta, hogy az alapügy számított időtartamából bármilyen levonás indokolt lenne.

[4] A kérelmezett az elleniratában kérte a kérelem elutasítását. A másodfokú eljárás szempontjából jelentőséggel bíró védekezése szerint a kérelmező jogutódként csak a jogelődjét megillető vagyoni elégtétel felére tarthat igényt, és – egyebek mellett – levonni kérte a 2025. június 13. és szeptember 23. napjai közötti 103 napot a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján, mert a kérelmező késedelmesen jelentette be a jogutódlás tényét.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzéssel kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 1 478 200 Ft-ot és 37 280 Ft „perköltséget”, amelyet meghaladóan elutasította a kérelmet. Kötelezte a kérelmezőt 44 871 Ft illeték megfizetésére és megállapította, hogy 44 871 Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

[6] A végzés másodfokú eljárás szempontjából jelentős indokolása szerint a számított időtartamból a 2025. június 13-tól szeptember 23-ig eltelt 103 nap levonását tartotta indokoltnak a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján. E levonást azzal indokolta, hogy a kérelmező jogelődje 2021. január 23-án elhunyt és a hagyaték átadása után az eljárás folytatása kérelmezhető lett volna, azonban az eljárás 2025. június 12-ig felfüggesztésre került, így bár volt kimutatható késedelem a kérelmező oldalán, az nem okozta az eljárás elhúzódását 2025. június 12. napjáig (hasonlóan foglalt állást a BDT2025. 4958. számú eseti döntés). A felfüggesztés megszűntét követően a jogutódlás jogerős megállapításáig – bár folytak egyéb perbeli cselekmények is – az eljárás elhúzódásához hozzájárult, hogy a kérelmező a jogutódlás tényét nem jelentette be.

[7] A végzés indokolása szerint továbbá a kérelmezőt mint örököst a jogelődje után számított vagyoni elégtétel 1/2-e illeti meg, mert a vagyoni elégtétel összege nem többszöröződik meg a jogutódlás miatt, ugyanakkor a jogelőd teljeskörű jogutódjának

minősül, ezért a sérelmezett eljárást úgy kell tekinteni, mintha mindvégig ő maga vett volna abban részt (BDT2023. 4700.), ezért a jogutódlás megállapításának napjáig öröklése arányában, azt követően pedig saját jogon jogosult a vagyoni elégtételre.

[8] Mindezek miatt a kérelmező jogutódként $(7546 - 103 =) 7353$ napra 1 470 600 Ft, az azt követő 19 napra saját jogán 7600 Ft, összesen 1 478 200 Ft vagyoni elégtételre jogosult. Az ebből adódó („a kérelmezőre kedvezőtlenebbül 50-50%”) pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel rendelkezett a 89 472 Ft meg nem fizetett eljárási illeték és a „perköltség” viseléséről. A kérelmező felszámított 74 560 Ft ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése alapján, amelynek mérséklésére a végzésben részletezettek szerint nem látott okot.

[9] A kérelmező a fellebbezésben kérte a végzés részbeni megváltoztatását és a vagyoni elégtétel 2 989 600 Ft-ra, valamint a „perköltség” 74 740 Ft-ra történő felemelését. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság alaptalanul vonta le a per számított időtartamából a 2025. június 13. napjától 2025. szeptember 23. napjáig terjedő 103 napot. Indokolt volt ugyanis az az előkészületi idő, amely alatt a jogutódlás bejelentése megtörtént, kiváltképp mert más pertárstól, utóbb szerzett csak tudomást az alapügyről, az a hagyatéki ügyben nem volt ismert. Emellett utalást tett arra is, hogy időközben az alapügyben egyéb perbeli cselekmények is folytak.

[10] Sérelmezte a vagyoni elégtétel jogutódok közötti megosztását is. Hivatkozása szerint az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) következetes gyakorlata szerint a jogutódokat az eljárás kezdő időpontjától az EJEB-eljárás kezdő időpontjáig terjedő időtartamra illeti a teljes kompenzáció. Az EJEB a fellebbezésben hivatkozott döntéseivel a hazai bírósági eljárásokban megtörtént jogutódlás esetén mindenkor és minden örökösnek elismeri a teljes bírósági eljárási szakaszra a jogelőd jogán a jogosultságát a többi peres félnek megítélt kártérítési összeggel azonos mértékben, a jogutódok számától függetlenül. A hazai jogi szabályozás is összhangban áll ezzel a gyakorlattal. A perrendi szabályok szerint pedig a jogutód a jogelődjének a helyébe lép. A Pevtv. sem tartalmaz korlátozó rendelkezést a jogutódlásra. Az alkotmánybíróság gyakorlatára is hivatkozva kiemelte, hogy ezen alanyi joga korlátozásának törvényi alapja nincs. Az EJEB joggyakorlatában nincsenek olyan ítéletek, amelyek ezt a joggyakorlatot igazolnák, amelynek alátámasztására kérte az Igazságügyi Minisztérium megkeresését.

[11] A kérelmezett nem tett észrevételt fellebbezésre.

[12] A fellebbezés kisebb részben megalapozott.

[13] Az ítéltábla annyiban korrigálta az elsőfokú végzés indokolásának [50] bekezdését, hogy a kérelmező jogelődje nem az ott feltüntetett kérelmező jogelődje, hanem a tényállásban megállapítottak szerint felperes házastársa volt (indokolás [10] bekezdése).

[14] Előjáróban azt szükséges rögzíteni továbbá, hogy a kérelmező az elsőfokú eljárásban 2 982 400 Ft összegben előterjesztett kérelméhez képest a fellebbezésben 2 989 600 Ft-ra kérte felemelni a kérelmezett marasztalását, amely a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 373. §-ának (1) bekezdése alapján meg nem engedett kérelemváltoztatásnak minősült.

[15] Az ítéltábla ugyanakkor fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzésnek a kérelmezettet 1 478 200 Ft vagyoni elégtétel és 37 280 Ft „perköltség” erejéig marasztaló rendelkezését.

[16] Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, amelyből azonban részben, az alább kifejtettek szerint téves jogi következtetésre jutott.

[17] Az ítéltábla a jogutódlás kérdést illetően mindenben egyetértett az elsőfokú végzés indokaival, ezért csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal az alábbiakra.

[18] Az ítéltábla – részben az elsőfokú bíróság által is hivatkozott határozataiban – már számos alkalommal foglalkozott a vagyoni elégtételhez való jogosultsággal és az ahhoz kapcsolódó jogutódlással (pl. Pkf.II.20.142/2026/2. számú végzés). Ennek kapcsán következetes és állandó értelmezést alkalmazott, amely során nem került ellentétbe a nem vagyoni sérelmek kompenzálását érintő bírósági gyakorlattal, valamint az észszerű idő sérelmének kompenzálásával kapcsolatos hazai alkotmánybírósági és EJEB-gyakorlattal sem. Az alapjogi jogsérelem miatti bírósági eljárás kezdeményezése nem a sérelmet elszenvedett személyéhez kötött. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:54. §-ának (1) bekezdésén alapuló személyiségi jogok akár élők közötti, akár halál esetére szóló jogutódlásának kizártságával szemben a személyiségi jognak nem minősülő észszerű időn belüli eljáráshoz való jog alapjogi sérelme esetén olyan jogszabályi rendelkezés nincs is, amely szerint az ezen alapuló igények személyhez kötődnek, ezért egyébként is az élők közötti és a halál esetére szóló anyagi jogi jogutódlás sem kizárt.

[19] A Pevtv. 7. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy vagyoni elégtétel jár a félnek, ha a bírósági eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő alapvető joga sérül. A vagyoni elégtételhez való jog alapja, hogy az eljárás figyelembe vehető időtartama meghaladja a törvényben meghatározott észszerű időtartamot és annak érvényesítésére a fél jogosult. A törvényi rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy

amennyiben valamelyik fél a perbe annak későbbi szakaszában lép be, azonban a per figyelembe vehető időtartama meghaladja annak észszerű időtartamát, úgy vagyoni igény érvényesítésére válik jogosulttá, függetlenül attól, hogy a perbeli részvételét követő időszak önmagában nem haladja meg a törvényi észszerű időtartamot.

[20] A vagyoni elégtétel intézményét a jogalkotó az EJEB Gázsó kontra Magyarország ügyben meghozott ítéletében foglalt felhívás alapján, az Emberi Jogok Európai Egyezményének 13. cikkében foglalt követelmény teljesítése érdekében vezette be a jogrendszerbe. Mivel a jogintézmény bevezetésére az Emberi Jogok Európai Egyezményének végrehajtása érdekében került sor, ezért a törvény alkalmazása során figyelemmel kell lenni az EJEB gyakorlatára is. Ugyanakkor a hatékony nemzeti szabályozás a tisztességes eljárás követelményének érvényesülése érdekében egymástól eltérő is lehet: az EJEB a Szaxon kontra Magyarország ügyben (no.54421/21.) a Pevtv. szabályozását és kialakított gyakorlatát kellően hatékonynak találta.

[21] Helyesen vette alapul az elsőfokú bíróság, hogy a jogutód a perből elbocsátott jogelődjének helyébe lép; a jogelőd elbocsátásáig végzett perbeli cselekmények és az addig meghozott bírói határozatok vele szemben is hatályosak [az alapperben alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 62. §-ának (3) bekezdése]. A perrendtartás a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy tekinti, mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, a jogutódlással a perben a teljes körű jogfolytonosságot kívánja biztosítani. Mindebből következően a vagyoni elégtétel iráni követelés – eltérő törvényi rendelkezés vagy a felek eltérő megállapodása hiányában – a jogfolytonosnak minősülő jogutódot illeti meg a Pevtv. alapján számítandó, vagyoni elégtétel alapjául szolgáló teljes időtartamra. Ezért a kérelmező érvényesíthette a perbeli jogelődjének perbeli részvételére eső időtartamára is a vagyoni elégtételt, de nem azért, mert a vagyoni elégtétel iráni követelés tekintetében következett be – anyagi jogi – jogutódlás, hiszen a jogelődöt ilyen követelés a halála időpontjában nem is illette meg, hanem azért, mert az eljárásjogi, teljes körű jogutódlás folytán úgy kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a kérelmező vett volna részt (pl. BDT2023. 4700). Ez alóli kivétel, hogy ha a jogutód nem lép a jogelőd helyébe, mert a perből nem bocsátják el, így nem következik be teljes alanycsere, úgy a jogutód csak a perbelépésétől jogosult vagyoni elégtételre (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.101/2024/2. számú végzése).

[22] A bírói gyakorlat abban is állást foglalt, hogy az eljárási többes jogutódlás esetén – az előzőek szerint nem vitatva, hogy a jogutód perbeli részvételétől az észszerű idő megsértése a saját sérelme – a jogelődöt megillető vagyoni elégtétel a jogutódokat együttesen vagy egészében külön személyenként illeti meg, utóbbi esetben voltaképpen megtöbbszörözve a vagyoni elégtétel összegét. A Pevtv. a jogutódlás tekintetében semmilyen szabályt nem tartalmaz, ezért több jogutódot megillető vagyoni elégtételre jogosultság meghatározása során a bíróságoknak tekintettel kellett lenni az Alaptörvény 28. cikkéből és a Pevtv. 9. §-a (4) bekezdésének utaló szabálya értelmében a Pp. Preambulumából is következő iránymutatásokra, különösen a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezésének és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatásának az elismert céljára. Ennek során kiemelten kellett értékelni, hogy a jogalkotó a vagyoni elégtételt az igazságszolgáltatási tevékenység hatékonyságának ösztönzése, a polgári peres eljárások elhúzódásával szembeni

hatékony jogorvoslat megteremtése céljából vezette be és egy olyan modellt alkotott, amely számszerűsíthetően az eljárás időtartamához és a jogosultak perbeli részvételéhez kapcsolta annak mértékét.

[23] A kérelmező jogelődje pedig napi 400 Ft vagyoni elégtételre és nem napi 2X400 forint vagyoni elégtételre vált jogosulttá a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. §-ának (2) bekezdése alapján. A jogutód kérelmező észszerű időn belüli befejezéshez való joga a személyében csak akkortól érvényesülhetett, hogy félként a perben részt vesz, azt megelőzően csak a jogelődje perbeli részvétele miatt lett jogosult vagyoni elégtételre. Az alapjogi sérelem ugyan nem osztható, azonban ezt a sérelmet a perbe lépéséig nem a kérelmező, hanem a jogelődje szenvedte el, azaz erre az időre nem az ő jogsérelmét kell kompenzálni, hanem a jogutódlás folytán vált jogosulttá a jogelődjének erre az időre járó vagyoni elégtételére. Az a jogkövetkezmény, hogy az eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kellett tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig részt vett volna, nem eredményezheti, hogy több vagyoni elégtételre lenne jogosult, mint amely jogelődjét összesen megillette volna. Az ellenkező értelmezés ahhoz a nyilvánvalóan nem támogatható helyzethez vezetne, hogy az eljárás elhúzódásáért felelős bíróság fizetési kötelezettsége nem attól függene, hogy hány fél részére okozott sérelmet, hanem hogy a sérelmet szenvedett félnek hány jogutódja van. Ha a perben részt vett félnek több jogutódja van, akkor az egyes jogutódok a perbelépésük engedélyezéséig nem a jogelődjüket megillető vagyoni elégtétel egészére, hanem erre az időszakra együttesen jogosultak arra a vagyoni elégtételre, amely jogelődjüket összesen megillette volna. A jogutódlás nem eredményezheti a jogszabály szerint járó vagyoni elégtétel megsokszorozódását (pl. Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.313/2025/2. és Pkf.II.20.125/2026/2. számú végzései).

[24] Nem mond ennek ellen az EJEB hivatkozott gyakorlata sem. Az EJEB által megítélt igazságos elégtétel összegére részletes, a kártérítés összegét előre is konkrétan meghatározhatóvá, kiszámíthatóvá tévő szabályozás nincs is, még annak figyelembevételével sem, hogy a bíróság törekszik a kártérítés összegére standardizált szabályok kialakítására. Az összezszerűség egyedi mérlegelése mellett ezért nem tehető olyan megállapítás, hogy az EJEB kötelezően a jogutódok számától függetlenül azonos mértékű jóvátétel ítélendő meg. Ezzel szemben a Korm. rendelet 1. §-ának (2) bekezdése az egy fél viszonylatában megítélhető vagyoni elégtétel napi összegét 400 Ft-ban szabályozza, azaz nem az EJEB gyakorlatában jelentkező mérlegeléstől teszi függővé.

[25] A Pevtv. alapján megítélt vagyoni elégtétel összege ezért a figyelembe vehető napok számának és a Korm. rendeletben meghatározott konkrét napi tételnek a szorzata; ekként utóbbi esetben határozható meg egyértelműen, hogy a jogelődöt milyen mértékű vagyoni elégtétel illetné meg. Nem következik ellenkező eredmény a hivatkozott alkotmánybírósági gyakorlatból sem. Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljárás követelményét és ezzel kapcsolatban a bíróságokra irányadó értelmezési követelményeket elemezte, de nem érintette a jogutódlás kérdéskörét.

[26] Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a kérelmező érvelésének elfogadása oda vezetne, hogy egy az alapügyben érintett fél pl. az ügy befejezését közvetlenül megelőző engedményezéssel korlátlan számban maga jogosíthatna fel bárkit a teljes vagyoni elégtétel követelésére.

[27] A kérelmező mindezek megítéléséhez alaptalanul kérte, hogy az ítéltábla keresse meg az Igazságügyi Minisztériumot az EJEB gyakorlatának mikénti értelmezése érdekében. A fellebbező fél kötelezettsége ugyanis a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai alapján, hogy a fellebbezésben feltüntesse a kért felülbírálat okát és azt az anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbezését alapítja; ezek alapján pedig a félnek – és nem például az Igazságügyi Minisztériumnak – kell feltüntetnie a fellebbezés alapjául szolgáló jogi érvelést. A kérelmező ehhez kapcsolódóan tévesen hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság maga is megkereséssel élt e minisztérium felé. Annak alapját ugyanis a Pevtv. 13. §-ának (3) bekezdése képezte, amely szerint a bíróság hivatalból vizsgálja, hogy volt-e vagy van-e folyamatban a kérelemben megjelölt bírósági eljárás elhúzódásával kapcsolatban EJEB-eljárás, szükség esetén – az ezzel összefüggő adatok beszerzése érdekében – az EJEB-eljárásban az államot képviselő minisztert megkeresi.

[28] A kérelmező azonban eredményesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság alap nélkül vont le a per számított időtartamából a 2025. június 13. napjától 2025. szeptember 23. napjáig terjedő 103 napot. Túl azon, hogy a kérelmező mulasztása eleve csak a jogutódlás 2025. szeptember 18-i bejelentéséig jöhetett szóba, a kérelmezett az elleniratában egyébként sem tett arra vonatkozó előadást a felfüggesztett eljárás folytatását követő időtartamra vonatkozóan, hogy a bejelentés megtörténteig miért történt volna szükségtelen időmúlás. Az elsőfokú végzés nem fellebbezett megállapítása szerint ugyanis ekkor is „folytak egyéb perbeli cselekmények”, így nem merült fel olyan eljárási cselekmény, amelyet éppen a kérelmező késedelmesnek állított bejelentése folytán lehetett volna csak késedelmesen elvégezni. Mindazonáltal az elsőfokú bíróság sem határozta meg, hogy miben járult volna hozzá az eljárás elhúzódásához, hogy a kérelmező a jogutódlás tényét nem jelentette be a bírósághoz. Mindezek eleve azt feltételezték volna, hogy a kérelmezett a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) pontja alapján levezesse az elleniratban, hogy ebben az időszakban milyen eljárási cselekmények történtek és ezek közül melyek azok, amelyeket a jogutódlás bejelentésének elmaradása miatt esetlegesen 2025. szeptember 23-a után meg kellett ismételni, hiszen kizárólag így igazolhatta volna, hogy a jogutódlás késedelmes bejelentése mekkora szükségtelen pertartam-növekedést okozott. Mivel azonban a kérelmezett erre az elleniratában nem tért ki, a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján nem lehetett figyelmen kívül hagyni a 2025. június 13-tól szeptember 23-ig eltelt időszakot sem.

[29] Mindezek miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének a fellebbezett részét részben megváltoztatta a Pp. 389. §-a szerint alkalmazandó 383. § (2) bekezdése alapján, és mellőzve a 103 nap levonását – az erre az időszakra eső mértéknek a kérelmező mint jogutód javára járó $\frac{1}{2}$ résznek megfelelő – $(103 * 400 / 2 =) 20\,600$ Ft-tal, 1 498 800 Ft-ra felemelte a

kérelmezettet terhelő vagyoni elégtétel összegét, egyebekben az elsőfokú végzést helybenhagyta figyelemmel az alábbiakra is.

[30] Ugyan a kérelmező fellebbezésének részbeni eredményessége folytán megváltoztak az elsőfokú pernyertességi arányok, ennek mértéke minimális: az elsőfokú bíróság által meghatározott 50% helyett (az eredetileg követelt 2 982 400 Ft alapulvételével $1\,498\,800 / 2\,982\,400 = 50,2\%$, amely a kérelmező javára a Pp. 83. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel nem indokolja a megítélt elsőfokú eljárási költség és az eljárási illeték összegének megváltoztatását.

[31] A kérelmező 1 511 400 Ft pertárgyértékű fellebbezése 20 600 Ft erejéig, azaz 1,3%-ban volt eredményes, amely elenyésző pernyertességi arány miatt – figyelemmel arra is, hogy a kérelmező a R. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíjat számította fel, a kérelmezett pedig nem számított fel másodfokú eljárási költséget – az ítéltábla a Pp. 83. §-a (3) bekezdésének második mondata megfelelő alkalmazásával mellőzte a másodfokú eljárási költség viseléséről való rendelkezést.

[32] A kérelmező a másodfokú pervesztességére jutó $(1\,511\,400 - 20\,600 = 1\,490\,800 \text{ Ft} * 3\% =) 44\,724 \text{ Ft}$ fellebbezési illetéket a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles viselni. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78. §-ának (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdésein alapul. A kérelmezett pervesztességére jutó $(20\,600 * 3\% =) 618 \text{ Ft}$ fellebbezési illeték a kérelmezett személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján marad az állam terhén.

Debrecen, 2026. június 16.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró